

gen middelalderlig Raahed som netop paa den offentlige Børneforsorgs Omraade, og det gælder saavel ved egentlige Børneopdragsanstalter og Børnehjem som ved de Institutioner, der skilte med deres Kristelighed. Thi hvis man skrider til Undersøgelse — og det vil forhaabentlig den Kommission, der bliver nedsat — angaaende „Kristelig Forening til vildfarne Børns Redning“s Forvaltning af de Midler, Staten yder Foreningen, vil det vise sig, hvilken umaadelig Svindel her er gaaet i Svang, og hvorledes man har taalt gennem Aarene, at Personer have kunnet misbruge Statens og det offentliges Penge til egen Fordel uden at bekymre sig om Børnene. Men naar det er et Ønske fra alle Sider her i denne Sal, saaledes som det blev udtrykt i Børnehjemsudvalget, at vi maa have den Sag reorganiseret, komme sikkert ogsaa alle de herhenhørende Spørgsmaal frem i den Kommission, der bliver nedsat. Og saa nærer jeg ingen Tvivl om, at naar Kommissionen er færdig med sit Arbejde, vil Billedet af den Tilstand, som har været, og den Tilstand, som nu er, paa det nøjeste falde sammen med det, jeg har givet af de herhenhørende Forhold.

Maa jeg saa ikke til det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen), som jeg før svarede i en kort Bemærkning, sige i Anledning af den af ham fremdragne Sag, at Referatet af, hvad der stod i „Kolding Socialdemokrat“, er ikke korrekt. Jeg har saaledes ikke skrevet, at denne unge Pige rimeligvis for Livstid vil beholde denne Rygskade. Naar man skal til at referere efter Erindringen, hvad der staar i en Bladartikel, er det tilgiveligt, om sligt kommer med, men derpaa ligger i øvrigt ikke saa megen Vægt. Jeg takker det ærede Medlem ikke alene for hans Udtalelser her i Dag, men for hans Udtalelser ogsaa ved andre Lejligheder vedrørende dette Spørgsmaal. Jeg har i det ærede Medlem, lige fra det første Øjeblik, jeg har beskæftiget mig med denne Sag, lært at kende en varmhjertet og stærkt interesseret Mand, og at han ikke er fuldstændig enig med mig, forstaar jeg. At der altid i en offentlig Mands Fremtræden og Kritik vil være Enkeltheder, der ere angribelige, vilde det ikke alene være taabeligt, men ogsaa for selve Sagens Skyld urigtigt at benægte. Men jeg tror, det ærede Medlem i sine Udtalelser om min Virksomhed i denne Sag ramte det væsentlige. Det er det, at uden denne Kritik vare vi neppe komne til de Resultater, vi have naaet, og saa

kunde jeg jo resignere med Hensyn til at beskæftige mig med de mere kritiske Bemærkninger. Men maa jeg sige om den specielle Sag, det ærede Medlem fremdrog: Jægerspris-Sagen, at det centrale ved det ærede Medlems Opfattelse syntes at være, at der er gjort den vedkommende Forstander, Kaptajn Haase, Uret. Man har siger det ærede Medlem, fra Bestyrelsens Side taget for meget Hensyn til mig. Det tror jeg for øvrigt ikke, man har. Nej, man har maaske benyttet min Kritik som Paaskud til at komme af med Forstander Haase. Men Ansvarer for det, der har fundet Sted ude paa Jægerspris, falder i Virkeligheden tilbage paa Bestyrelsen, og den store Brøde, Bestyrelsen har begaaet, bestaar i, at den overhovedet ansatte en Mand, der savner pædagogisk Uddannelse, som Leder af et Pige hjem paa 350 Børn. Bestyrelsen for Jægerspris har gjort sig skyldig i samme Brøde, som Overinspektøren og Overværgeraadet mangen Gang have gjort, at de trods Kritik fra forskellig Side have fastholdt Kravet om, at de og de Personer skulde blive siddende og skulde være de eneste kapable. Bestyrelsen for Jægerspris ansatte som Leder for dette store Hjem en Mand, der som Officer — det ved jeg, det har jeg haft Lejlighed til at erfare — har været dygtig, paalidelig og omend bestemt saa i al Almindelighed retfærdig overfor sine undergivne, en meget bestemt Karakter har han været, men denne Mand, som gennem hele sit Liv kun har haft at gøre med Soldater, med Rekrutter, bliver pludselig ansat i en Stilling, hvor han faar at gøre med saa sprødt et Menneskemateriale, som overhovedet findes, Piger paa 4—8—12—14—16 Aar. Det vilde være et Mirakel — siger jeg —, om denne Mand skulde egne sig til denne Stilling. Før eller senere maatte det falde sammen omkring ham, men Ansvarer for, at det er gaaet ham, som det nu er sket, at han efter 1½ eller 2 Aars Forløb har maattet gaa sin Vej, er ikke hans. Det var tilgiveligt, at han tog mod denne meget vellønnede og meget ansete Stilling. Det er den mest ansete Stilling, man har indenfor dansk Børneforsorg. Ansvarer falder, som sagt, paa de Herrer af Bestyrelsen, som ikke kastede et Blik ud over Samfundet og sagde: Den bedste Mand eller den bedste Kvinde er ikke for god til at lede Jægerspris, men som tog denne Mand, blot fordi der var nogle, der talte hans Sag, og fordi der var et Bestyrelsesmedlem, hvis Hustru var i Slægt med ham. Jeg beklager for saa vidt den Skæbne, der